

Arrest

nr. 295 283 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 7 november 2014 gerepatriëerd naar zijn land van herkomst, Armenië. Op 9 januari 2017 legt hij samen met zijn echtgenote een aankomstverklaring af te Bilzen.

Verzoeker dient op 6 december 2021 voor de tiende keer een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse moeder. Op 2 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 278 637 van 12 oktober 2020.

Verzoeker dient op 15 november 2022 voor de elfde keer een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn Nederlandse moeder. Op 2 mei 2023 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 mei 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.11.2022 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Nederlandse moeder, M. (...), S. (...) (NN. (...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)

Betrokkene is thans ouder dan 21 jaar. Kinderen boven de leeftijd van 21 jaar moeten, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat zij ten laste zijn van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht aanvragen. In casu zal betrokkene het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van zijn Nederlandse moeder.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de komst naar België en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van de vereiste afhankelijkheidsrelatie legt betrokkene volgende documenten voor:

- Attest van de Armeense ambassade dd. 31.01.2023 waarin wordt gesteld dat Y. (...), A. (...) (°(...)) geen individuele rekening heeft geopend en geen inkomsten ontvangen heeft tijdens de periode van 31.11.2014 - 10.01.2023

- Attest van de Armeense ambassade dd. 31.01.2023 waarin wordt gesteld dat betrokkene geen individuele rekening heeft geopend en geen inkomsten heeft ontvangen tijdens de periode van 31.11.2014 - 10.01.2023

- Attest van het kadaster van de Armeense autoriteiten dd. 16.11.2022 waaruit moet blijken dat bij de opzoeking op datum van 14.11.2022 de genaamde Y. (...), A. (...) geen onroerend goed heeft in Armenië, dat in de periode 20.11.2014 - 20.11.2022 geen transacties voor het verwerven van onroerende goederen werden geregistreerd, doch dat er in die periode een afstand werd geregistreerd van het appartement (...).

- Attest van het kadaster van de Armeense autoriteiten dd. 18.11.2022 waaruit moet blijken dat bij de opzoeking op datum van 16.11.2022 de betrokkene geen onroerend goed heeft in Armenië, en dat er van 20.11.2014 tot heden geen transacties voor het verwerven of het afstand doen van onroerend goed werden geregistreerd op naam van betrokkene

- Geldverzendingen via RIA van referentiepersoon aan K. (...), H. (...) (betrokkene) dd. 12.07.2016 (1000 euro), 5.08.2015 (700 euro), 1.07.2015 (150 euro), 14.12.2015 (1700 euro), 5.04.2016 (1000 euro), 19.03.2015 (100 euro)

- attest OCMW Bilzen dd. 24.01.2023 waaruit blijkt dat betrokkene, zijn echtgenote A. (...) en referentiepersoon geen leefloon en of andere financiële steun genieten + attesten OCMW dd. 1.03.2022

- attest van hoofdverblijfplaats dd. 26.01.2023 op naam van betrokkene echtgenote, dd. 3.02.2023 op naam van betrokkene zelf, en dd. 1.02.2023 op naam van referentiepersoon + dd. 03.03.2022 voor referentiepersoon, betrokkene echtgenote en betrokkene
- rekeninguittreksels BNP Parisbas Fortis op naam van referentiepersoon voor oktober en december 2022
- Individuele rekening op naam van betrokkene, bij de werkgever Bvba (...) voor het jaar 2019
- Loonbrief op naam van betrokkene, bij de werkgever BV (...) voor mei 2021
- Attest van tewerkstelling dd. 03.08.2020 op naam van betrokkene zijn echtgenote: in dienst bij de (...) van 15.12.2018
- 30.06.2020 + vakantieattest dd. 15.10.2020 van dezelfde werkgever
- Individuele rekening op naam van Y. (...), A. (...) voor het jaar 2018 bij de werkgever (...)
- Loonbrieven op naam van Y. (...), A. (...) bij (...) voor september en oktober 2019, december 2019, januari 2020 - maart 2020, juni 2020
- Loonbrieven op naam van betrokkene bij de werkgever (...) voor februari 2020, april 2020, mei 2020
- arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd tussen (...) en betrokkene, in dienst vanaf 03.05.2021
- attest van tewerkstelling op naam van betrokkene dd. 1.07.2019 van de werkgever (...)
- voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd tussen (...) en betrokkene, ingaand op 01.02.2020 + beëindiging van de arbeidsovereenkomst in wederzijds akkoord dd. 30.04.2020
- Loonbrief op naam van betrokkene bij de werkgever (...) voor maart 2017, mei 2017, juni 2017, Oktober 2017, november 2017
- loonbrieven op naam van Y. (...), A. (...) bij de werkgever (...) voor de periode december 2021, januari 2022,
- rekeninguittreksels BNP Paribas Fortis: overschrijvingen pensioen voor maart 2021, april 2021, mei 2021, juni 2021, juli 2021, augustus 2021, september 2021, oktober 2021, december 2021, januari en februari 2022
- rekeninguittreksels BNP Parisbas Fortis: overschrijvingen AOW voor maart 2021, april 2021, mei 2021, juni 2021, juli 2021, augustus 2021, september 2021, oktober 2021, december 2021, januari 2022
- rekeninguittreksels BNP Parisbas Fortis: overschrijvingen betaling loon van (...) voor maart 2021
- rekeninguittreksel BNP Parisbas Fortis: overschrijving toekenning Forfait Thuisverpleging voor September 2021
- Overschrijvingen ING van referentiepersoon aan Y. (...), A. (...) dd. 03.01.2022 (100 euro), 24.09.2021 (1000 euro), 22.10.2021 (1000 euro), 8.12.2021 (50 euro), 13.12.2021 (25 euro), 20.12.2021 (25 euro + 50 euro + 100 euro), 28.12.2021 (140 euro), 31.12.2021 (105 euro), 11.01.2022 (15 euro), 24.1.2022 (10 euro + 50 euro + 50 euro + 200 euro)
- medisch attest op naam van referentiepersoon dd. 4.03.2022
- attest van inburgering op naam van Y. (...), A. (...) dd. 20.03.2020
- Fiche n° 281.10 voor het jaar 2021 op naam van Y. (...), A. (...)
- certificaat van Elegance Cosmetics op naam van Y. (...), A. (...)
- Cleaning certificate van P. NV van Y. (...), A. (...)
- Overeenkomst en handelshuurovereenkomst tussen (...) nv en betrokkene en referentiepersoon
- Jaaropgave 2021 op naam van referentiepersoon
- attest inkomensgarantie voor ouderen voor 2022 op naam van referentiepersoon
- Diploma nr. 1021: kwalificatie kok en tafeldesigner op naam van betrokkene + bijvoegsel aan diploma
- Begeleidend schrijven van Z. (...) A. (...) dd. 15.10.2020 aangaande de regularisatieaanvraag van betrokkene en zijn echtgenote

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene al geruime tijd in België verblijft. Hij werd op 7.11.2014 gerepatrieerd naar Armenië, waarna hij overeenkomstig de inreisstempels in zijn paspoort op 24.12.2016 opnieuw de Schengenzone inreisde met een Pools visum. Betrokkene verklaarde vervolgens op 6.01.2017 in België te zijn aangekomen, overeenkomstig zijn aankomstverklaring op 09.01.2017. Nadien diende betrokkene verschillende aanvragen gezinshereniging in, die niettemin telkens negatief werden afgesloten. Dit heeft tot gevolg dat betrokkene dient aan te tonen dat hij ten laste was van in het land van herkomst of origine vóór januari 2017.

Betrokkene legt daartoe thans bewijzen van geldverzendingen via RIA van referentiepersoon aan betrokkene voor. Bij deze dient opgemerkt te worden dat de laatste geldverzending dateert van 12.07.2016. Dit is meer dan 5 maanden voor zijn komst naar Schengen en België. Het is onduidelijk van welke middelen betrokkene leefde in de tussentijd. Bovendien zijn de geldverzendingen aan betrokkene onregelmatig en de bedragen erg wisselend, waardoor het bezwaarlijk te stellen is dat betrokkene duurzaam aangewezen was op de ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Kortom, er blijkt opnieuw niet uit de thans voorliggende documenten dat betrokkene afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst of origine.

Verder legt betrokkene ook nog geactualiseerde bewijzen voor betreffende zijn vermeende onvermogen. De thans voorliggende attesten van de Armeense autoriteiten waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendom en geen inkomsten heeft in Armenië, gaan voor het overgrote deel over de periode waarin betrokkene al geruime tijd in België verblijft. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat hij aldaar niet vermogend is. Desalniettemin gaan de attesten ook over de periode waarin betrokkene kennelijk nog wel in Armenië verbleef. Onafgezien dat hij zelf in die periode kennelijk geen eigendom en geen inkomsten had, dient opgemerkt te worden dat uit het attest van zijn echtgenote blijkt dat zij in de période november 2014 tot en met november 2022 afstand deed van een eigendom. Betrokkenes echtgenote was dus weldegelijk vermogend wat betreft onroerende goederen in het land van herkomst of origine, doch deed dit van de hand. Gelet op het huwelijksvermogensrecht mag worden aangenomen dat betrokkene, bij eventueel gebrek aan eigen middelen in het land van herkomst of origine, ten laste was van zijn echtgenote, en geenszins van referentiepersoon. Echtgenoten zijn het immers aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden. Er blijkt derhalve evenmin afdoende dat betrokkene zelf onvermogend was in zijn land van herkomst of origine.

Onafgezien dat de bewijzen de vermeende afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst niet afdoende kunnen aantonen, blijkt uit de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) dat betrokkene geruime tijd zelf tewerkgesteld is geweest in België bij verschillende werkgevers. Hij voegt daartoe bij de huidige aanvraag ook de bewijsstukken van toe. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand tot op het moment dat betrokkene verzoekt zich met de EU-burger te herenigen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Betrokkene is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig bestaansmiddelen uit arbeid te verwerven. Hij is in België in staat om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien. Het feit dat betrokkene of zijn echtgenote in België geld ontvangt van de referentiepersoon kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een aspect van ten laste zijn van de referentiepersoon. Het dient gezien te worden als een aanvullende schenking in een (schoon)kind-ouderrelatie eerder dan noodzakelijke ondersteuning.

Wat betreft het medisch attest dat betrokkene voorlegt op naam van referentiepersoon, stelt de huidige beslissing het reële karakter van de diagnose van referentiepersoon niet ter discussie. Echter, een medische afhankelijkheid is geen critérium voor het ten laste zijn van in de geest van artikel 40bis. Het dient te gaan om een financiële en of materiële afhankelijkheid. Bovendien lijkt de referentiepersoon fysiek afhankelijk van betrokkene, dit is tevens de omgekeerde relatie dan wat in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° begrepen wordt. In het kader van een medische afhankelijkheid zijn andere wetsbepalingen voorzien.

Geen van de overige documenten doen afbreuk aan de genoemde bevindingen.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene op heden voor de 11de maal een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van 40bis van de wet van 15.12.1980 in functie van dezelfde referentiepersoon. Er werd reeds meermaals gemotiveerd waarom betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er kan dienstig worden verwezen naar deze weigeringsbeslissingen. Er kan vastgesteld worden dat betrokkene de procedure van gezinshereniging misbruikt, en doelbewust aanvraag na aanvraag indient, enkel en alleen met het oog op het bekomen van een attest van immatriculatie en het daaraan verbonden tijdelijk verblijfsrechtelijk voordeel.

Het gegeven dat betrokkene sedert 2.03.2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder

hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen. Indien betrokkene daadwerkelijk afdoend kon aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, had hij immers al lang het verblijfsrecht toegekend gezien."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.2. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster - Deze voorwaarde mag niet kennelijk onredelijk zijn

Het is uiteraard zo dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Nederlandse moeder en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege haar.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of "die te hunnen laste zijn".

Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van zijn Nederlandse moeder in het land van herkomst en/of afkomst en verwijst integraal naar de eerdere aanvragen van verzoeker.

Het staat buiten betwisting dat verzoeker initieel zijn land van herkomst verliet toen hij nog niet de leeftijd van 21 jaar had bereikt. Het attest vanwege de Armeense autoriteiten dewelke nogmaals in bijlagen gevoegd werd, stelt expliciet dat zij voor hun vertrek (gezamenlijk) effectief samen hebben gewoond in Armenië op hetzelfde adres.

Verzoeker werd nadien gedwongen uit het Rijk verwijderd en keerde samen met zijn echtgenoot(e) terug naar België.

Zij vestigden zich bij hun (schoon)moeder en activeerden al reeds gelijkaardige procedures gezinsherenging, dewelke werd afgewezen.

Dit gegeven wordt tevens niet betwist door verwerende partij. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekers sedertdien België niet hebben verlaten en zij aldus voorafgaand aan de aanvraag verzoekers ook niet materieel en/of financieel konden ondersteund worden in Armenië.

Verzoeker vertoefde sedertdien in België en was aldus alhier ten laste van zijn Nederlandse moeder, aangezien zij slecht sporadisch alhier arbeid hebben verricht.

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Immers kan DVZ niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

“Zo sprak de RvV zich in arrest nr. 163.233 uit over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samenwonen met een Belg. Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder. Ook gaat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon. De RvV wijst er nog op dat in casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder.”

In casu stond het verwantschap van verzoeker en zijn moeder uiteraard vast.

Doch, dient er te worden opgemerkt dat verzoeker na zijn aankomst in België, niet meer terug is gekeerd naar Armenië. Verwerende partij verwijst integraal naar de beslissingen en laat alle documenten in het kader van de huidige aanvraag buiten beschouwing te weten:

- het attest Nr: xxx dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker zijn moeder steeds ingestaan heeft voor de materiële en financiële noden en dat zij voor hun vertrek uit Armenië effectief hebben en samengewoond. Dit attest spreekt expliciet over een situatie in het verleden en aldus voor de aankomst van verzoeker naar België;*
- het attest Nr: xxx dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen en inkomstenbronnen heeft gehad in Jerevan en Armenië. Dit attest spreekt expliciet over een situatie in het verleden en aldus voor de aankomst van verzoeker naar België;*
- het attest Nr: xxx dd. 03/04/2017 waaruit blijkt dat verzoeker over geen eigendommen of inkomsten beschikt. Dit attest spreekt expliciet over een situatie in het verleden en aldus voor de aankomst van verzoeker naar België;*

Verzoeker heeft in het kader van de bestreden aanvraag nieuwe primordiale attesten naar voren gebracht waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk onvermogen was in Armenië en derhalve afhankelijk waren van de materiële en financieel steun vanwege zijn Nederlandse moeder.

- het attest Nr: NAT-xxx dd. 16/11/2022
- het attest Nr: NAT-xxx dd. 18/11/2022
- het attest Nr: xxx/2023 dd. 31/01/2023
- het attest Nr: xxx/2023 dd. 31/01/2023
- verzendingsbewijzen RIA dd. 19/03/2015; dd. 01/07/2015; dd. 05/08/2015; dd. 14/12/2015; dd. 05/04/2016; dd. 12/07/2016.

Verwerende partij kan zich niet stoelen op het gegeven dat deze attesten enkel betrekking zouden hebben op een situatie op datum van het attest, aangezien ze expliciet betrekking een retroactieve période namelijk vanaf de période van '2014 t.e.m. datum opmaak attesten.

Dat verzoeker zijn echtgenote "een appartement van haar hand deed" en daardoor kennelijk haar eigen onvermogen heeft gecreëerd raakt kant nog wal.

Door dit criterium te gebruiken lijkt de DVZ ervan uit te gaan dat verzoekers, als zij een eigendom had, het goed verkocht heeft en konden leven van deze opbrengst.

Daardoor zou verzoeker en zijn gezin niet meer ten laste zijn de Unieburger. Dat is uiteraard slechts een hypothese van de DVZ. Dit critérium is in strijd met de rechtspraak van het HvJ en de mededeling van de Europese Commissie, omdat lidstaten van de feitelijke situatie moeten uitgaan en niet van hypothetische omstandigheden.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vereist het begrip 'ten laste' bovendien hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Er is geen enkel objectief element in het AD waaruit blijkt dat verzoeker zijn echtgenote door deze rechtshandeling gelden heeft ontvangen en daardoor niet meer afhankelijk was van de materiële en financiële steun vanwege haar EU (schoon)moeder.

Tot slot verwijst verzoeker naar het arrest van RvV 26 januari 2017, nr. 181.327 dewelke in casu parallel kan worden toegepast op de situatie van verzoeker.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothese.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;

2.1.3. Ten laste van de Unieburger artikel 20 Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU)

Bovendien is verwerende partij niet nagegaan of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat die de toekenning vereist van een verblijfsrecht in de zin van artikel 20 VWEU. Het is bijgevolg niet toelaatbaar, zonder de overgelegde bewijzen van afhankelijkheid te onderzoeken, een aanvraag gezinshereniging van een familielid van een statische Unieburger automatisch af te wijzen omdat niet voldaan is aan de nationale bestaansmiddelenvoorwaarde, wat de DVZ in casu heeft gedaan.

Verwerende partij mag volgens de RvV zich niet beperken tot de vaststelling dat het familielid niet financieel ten laste was van de referentiepersoon en dient zij haar onderzoek te moeten uitbreiden tot de andere afhankelijkheden die aangevoerd werden, zoals de nood aan verzorging en de mentale en sociale en/of financiële afhankelijkheid.

Wanneer niet voldaan is aan de nationale voorwaarden voor gezinshereniging, kan een meerderjarig derdelands familielid van een statische Unieburger toch een verblijfsrecht hebben op grond van artikel 20 Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). Dat is het geval wanneer er tussen beiden een zodanige afhankelijkheid bestaat dat de statische Unieburger de Europese Unie zou moeten

verlaten mocht zijn familielid geen verblijfsrecht krijgen. Deze afhankelijkheid moet niet noodzakelijk financieel zijn van aard, maar kan bijvoorbeeld ook materieel, logistiek of affectief zijn. Dat volgt uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, 27 mei 2021, nr. 255.139) dat gebaseerd is op rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, 27 februari 2020, nr. C-836/18). Deze rechtspraak heeft verregaande gevolgen en creëert een ruimer recht op gezinshereniging voor 'afhankelijke' familieleden van statische Belgen.

Uit bovenstaande rechtspraak volgt dat derdelands familieleden van een statische Belg soms een ruimer recht hebben op gezinshereniging dan voorzien in huidig artikel 40ter, §2 Vw. Bij bewezen afhankelijkheid van de Belg die ze willen begeleiden of vervoegen zal DVZ het verblijfsrecht toch moeten erkennen ook al is niet voldaan aan (één of meerdere van) de voorwaarden voor gezinshereniging (bv. bestaansmiddelen - voldoende huisvesting - ziekteverzekering - ten laste in herkomstland). Deze afhankelijkheid kan in beide richtingen bestaan: het derdelands familielid ten aanzien van de Unieburger, maar ook omgekeerd.

Uit de naar voren gebrachte medische stukken blijkt immers dat Mevr. M. (...) S. (...) aan zeer ernstige medische aandoeningen lijdt.

Het staat buiten kijf dat verzoekster effectief samenwoont met haar en dat zij dagelijks mantelzorg behoeft vanwege hen. Zij is derhalve integraal afhankelijk van verzoekster.

Verzoekster verwijst in deze zin naar het medisch attest van Dr. (...) (Stuk Nr: 5 aanvraag ab initio), alwaar expliciet gesteld wordt dat de referentiepersoon voor de ADL zorg en mobilisatie continue hulp nodig heeft en dat hiervoor de inschakeling van haar familie als mantelzorgers onontbeerlijk is. Er wordt tevens geattesteerd dat de EU referentiepersoon woonachtig is op het zelfde adres als verzoekster zelve.

2.1.4. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster

Art. 40bis § 1 vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

Verwerende partij onderzoekt niet afdoende of verzoeker ten laste was van zijn moeder in Armenië en houdt geen rekening met de navolgende stukken dewelke steeds betrekking hebben op een situatie in het verleden.

- het attest Nr: xxx dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker zijn moeder steeds ingestaan heeft voor de materiële en financiële noden en dat zij voor hun vertrek uit Armenië effectief hebben en samengewoond (d.i. situatie in het verleden).
- het attest Nr: xxx dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen en inkomstenbronnen heeft gehad in Jerevan en Armenië (d.i. situatie in het verleden).
- het attest Nr: xxx dd. 03/04/2017 waaruit blijkt dat verzoeker over geen enkele eigendommen of inkomsten beschikt (d.i. situatie in het verleden).

Verzoeker heeft in het kader van de bestreden aanvraag nieuwe primordiale attesten naar voren gebracht waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk onvermogen was in Armenië en derhalve afhankelijk waren van de materiële en financieel steun vanwege zijn Nederlandse moeder.

- het attest Nr: NAT-xxx dd. 16/11/2022
- het attest Nr: NAT-xxx dd. 18/11/2022
- het attest Nr: xxx/2023 dd. 31/01/2023
- het attest Nr: xxx/2023 dd. 31/01/2023
- verzendingsbewijzen RIA dd. 19/03/2015; dd. 01/07/2015; dd. 05/08/2015; dd. 14/12/2015; dd. 05/04/2016; dd. 12/07/2016.

Verwerende partij kan zich niet stoelen op het gegeven dat deze attesten enkel betrekking zouden hebben op een situatie op datum van het attest, aangezien ze expliciet betrekking een retroactieve période namelijk vanaf de période van '2014 t.e.m. datum opmaak attesten.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat de aan verzoeker verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. Dit element wordt niet betwist, evenmin besproken in de bestreden beslissing.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Verwerende partij heeft de nieuwe stukken vanwege verzoekers overduidelijk niet in aanmerking genomen.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verzoekers kunnen enkel vaststellen dat de diverse formele stukken dewelke aan het administratief dossier werden toegevoegd totaal niet in aanmerking werden genomen en de en dat verzoekers effectief aan art. 40bis § 2, 4° vreemdelingenwet voldoen."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet aantoonde in het land van herkomst ten laste te zijn geweest of deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon, zijn moeder.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat bloedverwanten in neergaande lijn, die ouder zijn dan 21 jaar, om een verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging met een burger van de Unie, dienen aan te tonen dat ze ten laste zijn van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker, aangezien hij ouder is dan 21 jaar, het bewijs dient te leveren dat hij ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Verzoeker betoogt dat hij initieel zijn land van herkomst verliet toen hij nog niet de leeftijd van 21 jaar bereikt had. Sinds zijn aankomst zou hij het grondgebied niet meer verlaten hebben. Hierdoor kan er volgens verzoeker niet van hem verwacht worden dat hij aantoonde dat hij ten laste was van de referentiepersoon in Armenië.

Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. Het valt niet te betwisten dat verzoeker op het moment dat hij in 2014 wordt gerepatriëerd naar zijn land van herkomst reeds de leeftijd van 36 jaar had bereikt. Wanneer verzoeker later in 2017 het land weer binnenkomt, heeft hij de leeftijd van 39 jaar. Verzoeker kan niet ernstig worden gevolgd waar hij aanvoert dat hij nog geen 21 was bij het verlaten van Armenië. Daarenboven dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker dit argument ook heeft aangehaald in zijn verzoekschrift dat heeft geleid tot arrest nr. 278 637 van 12 oktober 2022, hetgeen inmiddels gezag van gewijsde toekomt. Hierin heeft de Raad reeds vastgesteld dat bloedverwanten in neergaande lijn die ouder zijn dan 21 jaar, om verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging met een Belgische ascendent, dienen aan te tonen dat ze ten laste zijn van de referentiepersoon. Het komt verzoeker weldegelijk toe om het ‘ten laste zijn’ in het land van herkomst aan te tonen. Hij kan dit niet ernstig betwisten.

Het betoog van verzoeker dat niet kan worden verwacht het bestaan van een afhankelijkheidsband in het land van herkomst aan te tonen wanneer tussen het familielid en de referentiepersoon op dat moment nog geen verwantschap bestond, is te dezen geheel irrelevant. Immers wordt niet betwist dat verzoeker gezinshereniging aanvraagt met zijn moeder, waarmee de verwantschapsband reeds sinds de geboorte bestaat. Het betoog is niet dienstig.

Net zoals in zijn verzoekschrift dat heeft geleid tot arrest nr. 278 637 van 12 oktober 2022, betoogt verzoeker dat verweerder zich heeft beperkt tot het verwijzen naar voorgaande weigeringsbeslissing zonder de neergelegde stukken grondig te onderzoeken. Verzoeker wijst in het bijzonder op:

- attest nr. xxx van 24 april 2019
- attest nr. xxx van 25 april 2019
- attest nr. xxx van 3 april 2017
- attest nr. NAT-xxx van 16 november 2022
- attest nr. NAT-xxx van 18 november 2022
- attest nr. xxx/2023 van 31 januari 2023
- attest nr. xxx/2023 van 31 januari 2023
- verzendingsbewijzen RIA van 19/03/2015; 01/07/2015; 05/08/2015; 14/12/2015; 05/04/2016; 12/07/2016

Hieruit blijkt volgens hem duidelijk dat de referentiepersoon instond voor zijn materiële en financiële noden en dat hij in Armenië niet beschikte over enige eigendommen of een inkomen.

De Raad bemerkt vooreerst dat de attesten van 2017 tot en met 2019 niet werden voorgelegd bij de verblijfsaanvraag. Zelfs indien zij zich in het administratief dossier bevinden, kan niet van verweerder worden verwacht dat hij bij het beoordelen van de aanvraag uitdrukkelijk motiveert omtrent stukken die niet zijn voorgelegd bij de aanvraag. Het komt aan verzoeker zelf toe om bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag alle pertinente elementen en stukken voor te leggen die hij noodzakelijk acht voor de beoordeling van zijn aanvraag.

Wat de andere stukken betreft, merkt de Raad het volgende op. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, worden deze stukken wel in de bestreden beslissing besproken. Verweerder motiveert immers als volgt:

“Betrokkene legt daartoe thans bewijzen van geldverzendingen via RIA van referentiepersoon aan betrokkene voor. Bij deze dient opgemerkt te worden dat de laatste geldverzending dateert van 12.07.2016. Dit is meer dan 5 maanden voor zijn komst naar Schengen en België. Het is onduidelijk van welke middelen betrokkene leefde in de tussentijd. Bovendien zijn de geldverzendingen aan betrokkene onregelmatig en de bedragen erg wisselend, waardoor het bezwaarlijk te stellen is dat betrokkene duurzaam aangewezen was op de ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Kortom, er blijkt opnieuw niet uit de thans voorliggende documenten dat betrokkene afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst of origine.

Verder legt betrokkene ook nog geactualiseerde bewijzen voor betreffende zijn vermeende onvermogen. De thans voorliggende attesten van de Armeense autoriteiten waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendom en geen inkomsten heeft in Armenië, gaan voor het overgrote deel over de periode waarin betrokkene al geruime tijd in België verblijft. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat hij aldaar niet vermogend is. Desalniettemin gaan de attesten ook over de periode waarin betrokkene kennelijk nog wel in Armenië verbleef. Onafgezien dat hij zelf in die periode kennelijk geen eigendom en geen inkomsten had, dient opgemerkt te worden dat uit het attest van zijn echtgenote blijkt dat zij in de période november 2014 tot en met november 2022 afstand deed van een eigendom. Betrokkenes echtgenote was dus weldegelijk vermogend wat betreft onroerende goederen in het land van herkomst of origine, doch deed dit van de hand. Gelet op het huwelijksvermogensrecht mag worden aangenomen dat betrokkene, bij eventueel gebrek aan eigen middelen in het land van herkomst of origine, ten laste was van zijn echtgenote, en geenszins van referentiepersoon. Echtgenoten zijn het immers aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden. Er blijkt derhalve evenmin afdoende dat betrokkene zelf onvermogend was in zijn land van herkomst of origine.”

Hij motiveert met betrekking tot de geldstortingen dat de laatste storting dateert van vijf maanden voor het verlaten van het land van herkomst. Het is verder niet duidelijk van welke middelen verzoeker in de tussentijd heeft geleefd. Daarnaast motiveert verweerder dat de geldstortingen een onregelmatig karakter hebben, waardoor niet kan worden gesteld dat verzoeker duurzaam op deze gelden was aangewezen om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Verzoeker betoogt daarentegen dat verweerder niet zou betwisten dat de bijstand die hij van de referentiepersoon ontvangt “oprecht en structureel” van aard is. Verzoeker kan hierin echter geenszins worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder wel uitdrukkelijk betwist dat de financiële steun structureel van aard is. Verzoeker brengt geen elementen bij die dit motief kunnen weerleggen.

Hij stelt tevens dat hij heeft bewezen dat hij minstens zes maanden financiële steun heeft ontvangen van de referentiepersoon. De Raad ziet echter niet in welk belang verzoeker heeft bij deze kritiek. Nergens uit de Vreemdelingenwet blijkt dat per definitie aan de vereiste van het 'ten laste zijn' is voldaan wanneer men aantoon gedurende minstens zes maanden financiële steun te hebben ontvangen. *In casu* heeft verweerder op redelijke en zorgvuldige wijze geoordeeld dat niet duidelijk is van welke middelen verzoeker leefde gedurende de laatste vijf maanden voor zijn komst naar België, zodat niet wordt aangetoond dat verzoeker was aangewezen op de financiële steun van de referentiepersoon om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Verweerder kan dan ook op goede gronden stellen dat *"opnieuw niet [blijkt] uit de thans voorliggende documenten dat zij afhankelijk waren van de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst"*.

Met betrekking tot de voorgelegde attesten, motiveert verweerder dat niet voldoende is aangetoond dat verzoeker effectief onvermogen was in zijn land van herkomst. Hij wijst op het feit dat de echtgenote van verzoeker afstand heeft gedaan van een appartement. Verweerder besluit daaruit dat verzoekers echtgenote weldegelijk vermogen was wat betreft onroerende goederen in het land van herkomst. Verweerder besluit dat, gelet het huwelijksvermogensrecht, mag worden aangenomen dat verzoeker, bij eventueel gebrek aan eigen middelen in het land van herkomst of origine, ten laste was van zijn echtgenote en geenszins van de referentiepersoon. Er blijkt volgens verweerder evenmin afdoende dat betrokkene zelf onvermogen was in zijn land van herkomst of origine.

Verweerder kan op redelijke en zorgvuldige wijze oordelen dat het bezitten van een onroerend goed, en er vervolgens afstand van doen, minstens een indicatie vormt van het feit dat de echtgenote van verzoeker vermogen is. Verzoeker meent daarentegen dat dit motief kant noch wal raakt. Het motief dat zij daarom niet afhankelijk zouden kunnen zijn van de referentiepersoon, is volgens hem slechts hypothetisch. Hij stelt dat er geen enkel bewijs voorligt dat zijn echtgenote gelden heeft ontvangen in ruil voor haar appartement. De Raad merkt op dat er in de bestreden beslissing geenszins wordt beweerd dat het om de verkoop van een onroerend goed zou gaan, waarbij verzoekers echtgenote gelden zou hebben ontvangen. In zoverre verzoeker kritiek uit op het feit dat er door verweerder wordt beweerd dat zij van de opbrengsten van deze verkoop kunnen leven, is het betoog dan ook niet dienstig. Zulke motieven kunnen immers niet in de bestreden beslissing worden gelezen. Het gegeven dat verzoekers echtgenote een onroerend goed bezat, waarvan zij vervolgens afstand heeft gedaan, is geen hypothese doch wordt concreet aangetoond door het attest van het kadaster van 16 november 2022. Dat verweerder hieruit afleidt dat verzoekers echtgenote niet onvermogen is en hij in principe volgens het huwelijksvermogensrecht afhankelijk is van zijn echtgenote en niet van de referentiepersoon, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Waar verzoeker stelt dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is, stelt de Raad dat de grief irrelevant is, gelet op het feit dat ook het 'ten laste zijn' niet afdoende is aangetoond.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van het VWEU. Hij betoogt dat de referentiepersoon ernstig ziek is en zij mantelzorg nodig heeft. Verzoeker houdt voor dat de referentiepersoon van hem afhankelijk is. Betreffende het medisch attest, motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat dit geen criterium is voor het 'ten laste zijn' in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van de elementen die reeds ter staving van zijn aanvraag zijn voorgelegd. Hij brengt geen nieuwe elementen bij die het motief van de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Hij verwijst opnieuw naar het medisch attest dat werd voorgelegd bij de aanvraag en waarover verweerder zich reeds heeft uitgesproken. Het feit dat hij een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verder brengt verzoeker evenmin concrete elementen aan waaruit blijkt dat de referentiepersoon het grondgebied van de EU zal moeten verlaten indien aan hem geen verblijfsrecht wordt toegekend. Tenslotte merkt de Raad nog op dat het betoog van verzoeker is gestoeld op de premisse dat de referentiepersoon een statische Belg betreft, *quod non in casu*. De referentiepersoon heeft immers de Nederlandse nationaliteit, waardoor het betoog niet dienstig is.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN